

Greta Mejerovičiūtė

Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos

4c klasės mokinė

Esė

„Brangi ir miela toji vieta, kur praleidom kūdikystę. Jos niekad neužmiršim, nors patys būsim užmiršti“ (Dž. Baironas)

Dar visai neseniai, kai lankėme senelius, mama prasitarė, jog netoli yra kaimas, kuriame ji augo. Tą dieną panorau sužinoti apie jį daugiau. Kiek sužinojau iš senelių, to kaimo gyventojų jau yra likę nedaug. Jų pačių sodybą nugriovė Tarybos Sąjungos kareiviai ir jie turėję išsikelti. Kai kraustėsi, mano mama jau buvo gana didelė mergaitė, tad ji viską puikiai prisimena. Tą vakarą ji dalinosi prisiminimais su mumis. Mamai pasakojant atrodo, jog dar vakar ji buvo ta mergaitė. Pasakojimas toks aiškus, kad galiu įsivaizduoti viską aplinkui, net užuodžiu tų alyvų kvapą, kuris taip svaigino mažus vaikus.

Ne kartą ji man pasakojo, kokio grožio buvo toji vieta. Kieme žydėdavo alyvos, ji vis dar prisimena jų saldų kvapą bei nuolatinius penkialapio žiedo ieškojimus. Seneliai pasakojo, jog mama ne kartą buvo įvažiavusi savo pirmuoju dviratuku į tas alyvas ir ne vieną jų nulaužusi. Bet juk tai vaikystė ir viskas atleidžiama. Ji tuo metu augo su dviem jaunesniais broliais, tad vaikystėje netrūko nubrodintų kelių bei galybės ašarų dėl atimtų žaislų. Dabar visi šiuos įvykius prisimena su šypsena, nes buvusios nesėkmės dabar atrodo lyg smulkmenos, dėl kurių verkti net neverta.

Pamiršau paminėti, jų sodyba buvo pastatyta ant kalvos, nuo kurios kiekvieną žiemą visi smagiai čiaužydavo. Užšalus Mūšai, visi vaikai traukdavo iš palėpių pačiūžas ir visi kartu, nusivalę ledą, rengdavo dailiojo čiuožimo

pasirodymus. Mama ne išimtis, nors jai mieliau būdavo slidės, kuriomis ji džiaugiasi iki šiol. Kiekvieną žiemą ji mus ragina važiuoti slidinėti. Ji puiki slidininkė! Mamos pirmosios slidės buvo padarytos jos senelio rankomis, tad šios slidės tampa dar brangesniu turtu sielai. Senelis pridūrė, jog vieną kartą ėjo mamos traukti iš suarto lauko, kuriame įklimpusi niekaip negalėjo išlipti. Visi garsiai nusijuokiamė, o mama dailiai išrausta, juk tada ji buvo bejėgė, ką nors padaryti. Rodos, vaikystė tai nenusakomos galybės nuostabių akimirų rinkinys, kurio niekada negalėsi ištrinti iš savo atminties. Ją prisimenant pagerėja nuotaika, atsiranda tos gyvenimo dalies akimirka, kurios negali sugrąžinti, bet gali prikelti.

Jau praėjo nemažai metų nuo prabėgusios mamos vaikystės. O jos gimtoji vieta vis dar yra. Nuėjus į tą vietą, kur stovėjo jų sodyba, matosi: šalia styro mažytės Mekšrų kapinaitės ir tušti laukai aplinkui. Nepaisant to, mama ir seneliai šypsosi, nes ta vieta brangi prisiminimais, nesvarbu, kad gal žemė čia neprimena jų buvimo ženklo, nerodo jų pėdsakų, nebėra čia ir tų alyvų... Visi žinome, jog ta vieta gyva prisiminimuose, nuotraukose, paveiksluose ir, svarbiausia, mūsų širdyse.